

7 Ιουλίου Παρακλητικός Κανών εις την Αγία Μεγαλομάρτυρα και Αθληφόρον Κυριακή

Ποίημα Επισκόπου Αργυρουπόλεως Σεραφείμ

**Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς,**

PMB' (142) Ψαλμόν.

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου...

Θεὸς Κύριος, καὶ ἐπέφανεν ἡμῖν, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν
ὀνόματι Κυρίου.(τετράκις μετα των στοίχων)

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὴν ἐξανθήσασαν ἀγνείας λαμπρότητι, ὡς ἐν κοιλάσιν εὐωδέστατον
ἶον, Κυριακὴν τὴν ἔνδοξον, μαρτύρων καλλονήν, πάντες
ἀνυμνήσωμεν, πρὸς αὐτὴν ἐκβοῶντες, Ρύσαι τοὺς ὑμνουντάς σέ,
τῶν δεινῶν σαῖς πρεσβείαις, ἵνα γεραίρωμεν εὐλαβῶς, τὴν
πανεύφημόν σου μνήμην, Ἀθληφόρε ἀξιάγαστε.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσομέν ποτε Θεοτόκε, ...

Ὁ Ν' (50) Ψαλμός.

Ἐλέησόν με, ὁ Θεός...

Εἶτα ὁ Κανὼν, οὔ ἢ ἀκροστιχίς: Ὑμνεῖ σε Μάρτυς Κυριακὴ πόθῳ
Σεραφείμ

Ὡδὴ ᾠ' Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρᾶν διοδεύσας.

Ὑμνοῦμεν σέ πόθῳ, Κυριακὴ, Χριστοῦ Ἀθληφόρε, καὶ δεόμεθά σου
θερμῶς, παρασχοῦ λιταῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, πάσι τοῖς κάμνουσι
τὴν ἀνάρρωσιν.

Μαράνασα, μάρτυς, σῶμα τό σόν, Θεοῦ δι' ἀγάπην, κακουχίαις τέ
καί δεινοῖς, διό τά τοῦ σώματός μου πάθη, δι' ἐγκρατείας μαράναι
ἀξίωσον.

Νυκτός Χριστοῦ μάρτυς καί σκοτασμοῦ, τῆς πλάνης φυγοῦσα,
ἡξιώθης θείου φωτός, καμέ φωτισθῆναι ταῖς λιταῖς σου, θεοφεγγέσιν
ἀκτίσι ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ἐκένωσε, Κόρη, ὁ ποιητής, ἐν τῇ σῇ κοιλία, ἑαυτόν δέ τούς
πατρικούς, κόλπους τό καθόλου μή κενώσας, διά τό σῶσαι ὡς Θεός
τό ἀνθρώπινον.

Ὦδή γ'. Σὺ εἰ τό στερέωμα.

Ἰασαι τά πάθη μου, τά τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματος, ταῖς πρὸς Θεόν,
ἐνθέρμοις λιταῖς σου, Κυριακή μεγαλώνυμε.

Σύνεσιν μοί δώρησαι, τῷ ἄσυνέτω, πανθαύμαστε, Κυριακή, ἵνα
πράττω πάντα, τοῦ Θεοῦ τά προστάγματα.

Ἐκ σοῦ, παμμακάριστε, Κυριακή, τήν κατάπαυσιν, νόσων δεινῶν,
πόθω ἀναμένω, ἀπολαῦσαι πρεσβείαις σου.

Θεοτοκίον.

Μαρία γενέσθαι μοί, τῷ μολυνθέντι τοῖς πταίσμασιν, ἵλεων νῦν, τόν
ἐκ σοῦ τεχθέντα, ἀσιγήτως δυσώπησον.

Ὦδή δ'. Εἰσακήκοα, Κύριε.

Ἀπαστράπτουσα θαύμασιν, ἐκ τῶν προσφευγόντων σοί, μάρτυς
ἐνδοξε, τῶν παθῶν φρικτὴν σκοτόμαιναν, ἀπελαύνεις ὄντως ταῖς
πρεσβείαις σου.

Ρεῖθρα ὄντως, πανένδοξε, ἱαμάτων ἄφθονα ἀναβλύζουσα, τοῖς
τιμῶσι σὴν πανήγυριν, ρῶσιν ταῖς λιταῖς σου νῦν χορήγησον.

Τῶν μαρτύρων τὴν εὐκλειαν, τὴν Κυριακὴν ἀνυμνήσωμεν, οἱ πιστοὶ
καὶ ἐπαινέσωμεν, ὡς τετυχηκότες ἀπαλλαγῆς τῶν δεινῶν.

Θεοτοκίον.

Ὑφαντον ἐκ τῆς ἁνωθεν, χάριτος χιτῶνα, Παρθένε, ἔνδυσον, τὸν
σὸν δοῦλον ταῖς πρεσβείαις σου, καὶ τὴ ἀφθαρσία μὲ περίβαλε.

Ὦδὴ ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Σόφισον μὲ νῦν, τῆς σοφίας ταῖς ἐλλάμπεσι, ταῖς ὑπὲρ νοῦν καὶ ὑπὲρ
ἔννοιαν, καὶ φωτὶ θείῳ, Κυριακὴ μὲ φωταγώγησον.

Κύμασι δεινοῖς, ἁμαρτίας βυθιζόμενον, καὶ ταῖς τρικυμίαις τῶν
θλίψεων, Κυριακὴ μὲ, τοῦ κινδύνου ἐλευθέρωσον.

Ὑψιστον ἐκδυσώπει ὑπὲρ τοῦ δούλου σου, παθῶν θλιβόντων, καὶ
δεινῶν ἀπαλλαγῆναι μὲ.

Θεοτοκίον.

Ρύπου μὲ παθῶν, μεσιτεία σου καθάρισον, καὶ τὴν σκοτισθεῖσαν
ψυχὴν μου φώτισον, ἵνα δοξάζω καὶ ὑμνῶ σέ, πολυύμνητε.

Ὦδὴ στ΄. Ἰλάσθητι μοί.

Ἰδεῖν τὴν δόξαν Θεοῦ, ἐπιποθῶν ὁ ταλαίπωρος, Κυριακὴ, πρὸς τὴν
σὴν, προσφεύγω βοήθειαν, θερμῶς σου δεόμενος, ὅπως ταῖς λιταῖς
σου, ταύτης γένωμαι νῦν μέτοχος.

Ἀγάπη πρὸς τὸν Θεόν, πάντα ὡς φρούδα κατέλιπες, Κυριακὴ τὰ ἐν
γῇ, σύ οὖν καὶ τὸν δοῦλόν σου, παριδεῖν ἀξίωσον, πάντα τὰ ἡδέα,
καὶ ἀγίως πολιτεύεσθαι.

Κρατήρα, Κυριακή, θανατηφόρον κεκέρακεν, ἡ Εὐα πάλαι ἐμοί, σύ δέ τοῖς σοῖς αἵμασιν, οἶνον μοί ἐνστάλαξον, τῆς ἀθανασίας, τὴν καρδίαν μου εὐφραίνοντα.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη καταφυγή, χριστιανῶν σύ βοήθησον, τῷ κινδυνεύοντι νῦν, καὶ χεῖρα μοί ὄρεξον, καὶ πρὸς τὸν λιμένα μέ, τὸν τῆς σωτηρίας, καθοδήγησον, Πανάχραντε.

Διάσωζε, Κυριακή ἀθληφόρε, ταῖς πρὸς Θεόν σου πρεσβείαις, ἀπό ποικίλων κινδύνων τοὺς δούλους σου, καὶ ἴασαι τὰς δεινὰς ἡμῶν νόσους.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα, δυσώπησον, ὡς ἔχουσα μητρικὴν παρρησίαν.

Αἰτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ἀνέτειλεν ἡμῖν λαμπρά, ὥσπερ ἥλιος, ἡ μνήμη σου σεμνὴ Κυριακή ἀθληφόρε, νέφη τῶν παθῶν ἀποδιώκουσα, καὶ φωταγωγοῦσα τοὺς εὐσεβῶς, τῇ σὴ εἰκόνι προσπελάζοντας, καὶ σέ πόθῳ καὶ πίστει γεραίροντας.

Προκείμενον

Ὑπομένων ὑπέμεινα τὸν Κύριον καὶ προσέσχε μοί, καὶ εἰσήκουσε τῆς δεήσεώς μου.

Στίχος. Καὶ ἔστησεν ἐπὶ πέτρᾳ τοὺς πόδας μου, καὶ κατεύθυνε τὰ διαβήματά μου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαῖον (Γ' 16-22).

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ μαθηταῖς. Ἴδού ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς, ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων, γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί. Προσέχετε δέ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων,

παραδώσουσι γάρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καί ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν
μαστιγώσουσιν ὑμᾶς καί ἐπὶ ἡγεμόνας δέ καί βασιλεῖς ἀχθήσεσθε
ἐνεκεν ἑμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καί τοῖς ἔθνεσιν. Ὅταν δέ
παραδιδῶσιν ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσετε, δοθήσεται
γάρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τί λαλήσετε, οὐ γάρ ὑμεῖς ἐστε οἱ
λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τοῦ Πατρὸς ὑμῶν τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν.
Παραδώσει δέ ἀδελφός ἀδελφόν εἰς θάνατον καὶ πατήρ τέκνον, καὶ
ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς καὶ θανατώσουσιν αὐτούς, καὶ
ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου, ὃ δέ ὑπομείνας εἰς
τέλος, οὗτος σωθήσεται.

Δόξα.

Ταῖς τῆς Ἀθληφόρου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειπον τὰ πλήθη τῶν
ἑμῶν ἐγκλημάτων.

Καί νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειπον τὰ πλήθη τῶν
ἑμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός...

Προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β΄. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οὐδεὶς καταφεύγων ἐν τῇ σκέπῃ σου, κατησχυμένος ἐκπορεύεται,
Κυριακή ἀθληφόρε, ἀλλ' αἰτεῖται τὴν ρῶσιν, καὶ λαμβάνει τὴν
ἴασιν, παρὰ Θεοῦ ταῖς ἱκεσίαις σου.

Ὡδή ζ΄. Παῖδες Ἑβραίων.

Πάντων δεινῶν ἀρρωστημάτων, τὰ ἰάματα λαμβάνομεν ἀφθόνως, οἱ
πιστῶς τῇ θερμῇ, προστρέχοντες σοὶ σκέπη, Κυριακή πανένδοξε,
ταῖς ἐνθέοις σου πρεσβείαις.

Ὅμβρους παρέχεις ἰαμάτων, καταπαύσουσα τὸ πῦρ ἀρρωστημάτων,
καὶ πιστούς σύ ποιεῖς, ὕμνεῖν ἀδιαλείπτως ευλογητός εἰ Κύριε, ὁ
Θεός εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει, ὦ μάρτυς, θεουμένη, ὡς ἐγγίζουσα τῷ θρόνῳ τοῦ Ὑψίστου, ὑπὲρ πάντων ἡμῶν, τῶν σέ ἀνευφημούντων, ὑμνωδιῶν ἐν κάλλεσι, τόν Θεόν ἀεὶ δυσώπει.

Θεοτοκίον.

Ὡς πέρ ὁ ἄσωτος, Μαρία, νῦν προχέω τά δάκρυα ἀφθόνως, ὡς τελώνης ἀεὶ, ἰλάσθητι κραυγάζω, σῶσον μέ τοίνυν, Δέσποινα, μητρικαῖς σου ἱκεσίαις.

Ὦδὴ ἡ´. Τόν Βασιλέα.

Σύ τῶν αἱμάτων, τοῖς σταλαγμοῖς σου, παρθένε, ἀποξήρανον βυθόν ἁμαρτίας, καί χορηγεῖ ρῶσιν, τοῖς κάμνουσι λιταῖς σου.

Εὐχου Κυρίῳ, Κυριακή ἀθληφόρε, ὑπὲρ πάντων τῶν σοί προσφευγόντων, καί ρύου κινδύνων, αὐτούς σαῖς ἱκεσίαις.

Ρύσαι σόν δοῦλον, Κυριακή ἀθληφόρε, τόν τή σκέπη τή σή προσελθόντα, νόσων ὀλέθριων, καί θλίψεων λιταῖς σου.

Θεοτοκίον.

Ἀγνή Παρθένε, ἐκ κατωτάτου βυθοῦ μέ, ἀπογνώσεως ρύσαι καί πρὸς ὄρμον, μετανοίας βίον, ἴθυνον τοῦ σου δούλου.

Ὦδὴ θ´. Κυρίως Θεοτόκον.

Φωτί τῷ ἀπροσίτῳ, ἐντρυνύσας, θεοφρον, τῆς ἁμαρτίας ἀχλὺν τήν κακοζόφον, ἐκ τῶν σῶν δούλων λιταῖς σου, νῦν διασκέδασον.

Εὐφρόσυνον ἡμέραν, ἄγει νῦν ἡ κτίσις, Κυριακή, τήν σήν μνήμην γεραίρουσα, καί εἰρηναίαν ἐκ τῶν λιτῶν σου, κατάστασιν ἀναμένουσα.

Ἰασιν ταχίστην, δώρησαι λιταῖς σου, Κυριακή ἀθληφόρε, καί
φώτισον, τόν σκοτεινόν ἀμαρτίαις, νοῦν μου, πανένδοξε.

Θεοτοκίον.

Μετά Θεόν, Παρθένε, ἄμαχον προστάτιν, καί ἀντιλήπτορα μέγιστον
ἔχων σέ, κράζω σοί σῶσον, τόν δοῦλόν σου Ἀχραντε.

Ἄξιον ἐστίν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν Σε τήν Θεοτόκον, τήν
ἀειμακάριστον καί παναμώμητον καί μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τήν
τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καί ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν
Σεραφείμ· τήν ἀδιαφθόρως Θεόν Λόγον τεκοῦσαν, τήν ὄντως
Θεοτόκον Σε μεγαλύνομεν.

Ἐπίδε ἐξ ὕψους θείου Χριστοῦ, νύμφη στεφηφόρε, καί ἐπισκεψαι
τούς πιστῶς, σέ ἀνευφημοῦντας, καί θείαις σου πρεσβείαις, νόσων
παντοίων ρύσαι, καί πάσης θλίψεως.

Τόν Χριστόν ποθήσασα ἀληθῶς, ἔσπευσας τεθνάναι, καί θυσίαν
προσενεγκεῖν, σεαυτήν ἀγία Κυριακή θεοφρον, τοῦτον οὖν
ἐκδυσώπει, ὑπέρ τῶν δούλων σου.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ
δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετά τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβείαν,
εἰς τό σωθῆναι ἡμᾶς.

Τὸ Τρισάγιον...

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχύ προκατάλαβε.

Ὡς βρύσις πολυκρουνός, παρθενομάρτυς Χριστοῦ, κατήρδευσας,
πάνσοφε, τὴν Ἐκκλησίαν αὐτοῦ, καὶ ἤθλησας ἄριστα, ἔσωσας τοὺς
ἐν σκότει, τῆς εἰδωλομανίας, αἶγλη τῶν σῶν θαυμάτων, Κυριακή
ἀθληφόρε, διό ἐν παρρησία Χριστῷ, πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

40 Κύριε ἐλέησον

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σέ νεκρόν.

Κλάδος εὐκλεής, Κυριακή, ρίζης διασήμου ἐδείχθης, Χριστόν
κηρύξασα, φέρων τῆς ἀθλήσεως, καρπὸν σωτήριον, καὶ ξηραίνων ἐν
χάριτι, φυτὰ ἀσεβείας, ὅθεν σέ δοξάζοντες, καθικετεύομεν, ρύσαι
ταῖς πρεσβείαις σου πάσης, λύμης τῶν παθῶν ἀχλυώδους, τοὺς τῇ
θείᾳ σκέπῃ σου προστρέχοντας.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων Σου, καὶ λύτρωσαι
ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου, εἰς Σέ ἀνατίθην, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν
με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

**Δι' εὐχῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων ἡμῶν,
Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς,**